

Arrest

nr. 296 376 van 27 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. VAN LEUVENHAEGE
Guido Gezelleplaats 3A
9140 TEMSE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2023 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 26 april 2023, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 8 juni 2023 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 10 juli 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.04.2023 bij onze diensten werd ingediend door :

[X.F.M.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 1° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

Dat uit de woonstcontrole uitgevoerd door de lokale politie van Sint-Niklaas op 27.05.2023 is gebleken dat betrokkene geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen. Dat dit een origineel identiteitsstuk dient te zijn, blijkt uit punt D. van de Omzendbrief van 21 juni 2007, betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen, waaruit blijkt dat een woonstcontrole, uitgevoerd vooraleer het A.I. aan verzoeker af te leveren, slechts gunstig kan zijn waar de verzoeker ook in staat is zich te identificeren aan de hand van het originele identiteitsdocument. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel iuncto de artikelen 9 en 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

1. Materiële motiveringsplicht:

Bestuurshandelingen dienen steeds uitdrukkelijk en afdoende gemotiveerd te worden, zoals gestipuleerd in artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Een beslissing dient bijgevolg afdoende, zijnde meer dan voldoende gemotiveerd te worden, zowel in feite als in rechte, "evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing." (RVV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017)

2. Zorgvuldigheidsbeginsel

De administratie dient, gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel, te steunen op alle gegevens van het dossier en alle erin vervatte dienstige stukken.

Inzake werd het verplichte medisch attest, een verblijfsattest in de psychiatrische instelling en geboorteaakte van verzoeker overgemaakt bij het indienen van de aanvraag conform art. 9ter Vw.

3. Redelijkheid- of evenredigheidsbeginsel

Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat de Administratie bij het nemen van een ernstige beslissing, zoals in casu tot weigering van een verblijfsrecht, alleszins een concrete en individuele proportionaliteitsafweging dient gemaakt te worden, aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak en bijgevolg rekening houdende met de betrokken medische en gezondheidstoestand van verzoekende partij.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel (L.P. Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981):

"Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoekende partij meent dat de motivatie voor het onontvankelijk verklaren van het verzoek gebrekkig is en niet voldoet aan de hierboven omschreven criteria, m.n. dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze, zonder afdoende materiële motivering, tot een geheel onevenredige beslissing is gekomen en hierbij de artikelen 9 en 9ter Vw. heeft geschonden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Art. 9ter, §1 Vw luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Dit artikel staat bijgevolg toe aan een vreemdeling die in België verblijft en zijn identiteit aantoonst, een verblijfsrecht in België kan verkrijgen, indien de ziekte waaraan de verzoekende partij lijdt een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst.

De verwerende partij is echter niet eens tot een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag gekomen, zodat deze hier an sich niet opnieuw wordt uiteengezet.

Hiervoor wordt verwezen naar de oorspronkelijke aanvraag art. 9ter Vw. (stuk 2)

Art. 9ter, §3 Vw luidt als volgt:

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, §3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

In casu werd de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsrecht onontvankelijk verklaard, zonder dat het onderzoek ten gronde werd onderzocht, op basis van art. 9ter §3 - 1° Vw., waarbij door verwerende partij in essentie wordt aangevoerd dat "de aanvraag het adres van de effectieve verblijfplaats in België niet bevat".

Dergelijke argumentatie is vooreerst manifest incorrect.

De aangetekende aanvraag conform art. 9ter Vw bevat wel degelijk het adres van de effectieve verblijfplaats van verzoeker in België. Onder verzoekende partij werden namelijk volgende gegevens opgenomen:

"- De heer [M.X.F.] (Westers: [M.H.F.]

[...]

van Somalische nationaliteit,

en effectief verblijvende te 9100 Sint-Niklaas, Dalstraat 84A (Psychiatrisch Centrum Sint-Hiëronymus)

In België tot op heden behoudens vergissing geen gekend O.V.-nummer."

Alsook op p. 4 van het verzoek:

"b) Adres van effectieve verblijfplaats

Verzoeker verblijft op heden effectief in het psychiatrisch centrum Sint-Hiëronymus te 9100 Sint-Niklaas, Dalstraat 84A.

De gekozen woonplaats voor huidige procedure is echter het adres van de raadsman van verzoeker, zijnde:

Mr. Wynton Van Leuvenhaege

Guido Gezelleplaats 3A

9140 Temse

(wynton@vpladvocaten.be - 0478/41.16.10)"

Ook in de feitelijkheden en het onderdeel in rechte wordt meermaals vermeld dat verzoeker in de PC Sint-Hiëronymus verblijft.

De effectieve verblijfplaats werd dus manifest wél opgenomen in het verzoekschrift.

Verwerende partij tracht haar bestreden beslissing dan te verduidelijken als volgt:

"Dat uit de woonstcontrole uitgevoerd door de lokale politie van Sint-Niklaas op 27.05.2023 is gebleken dat betrokkene geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen."

Het gegeven dat de politiediensten een woonstcontrole hebben kunnen uitvoeren, toont reeds aan dat de effectieve verblijfplaats wel degelijk correct was opgenomen in het verzoekschrift.

Uit navraag bij de psychiatrische instelling blijkt dat de persoonlijke begeleider van verzoeker, die lijdt aan ernstige psychische aandoeningen, NIET op de hoogte was dat er zelfs maar een "woonstcontrole" zou zijn uitgevoerd.

Gelet op de medische problematiek houdt verzoeker niet ZELF zijn documenten bij, aangezien het niet mogelijk is voor verzoeker om hierover te waken.

De (persoonlijke) begeleidster van verzoeker houdt de documenten (waaronder de geboorteakte) onder zich.

Pas na interne navraag kwam de persoonlijke begeleiding te weten dat er klaarblijkelijk wel een bezoek van de politiediensten zou zijn geweest aan de psychiatrische instelling.

De politiediensten zouden dan - aldus de instelling - een gesprek hebben gehad apart met de verzoekende partij.

De politiediensten stelden dat - ondanks uitdrukkelijke vraag hiertoe van de begeleiding - er niemand bij dit onderhoud aanwezig mocht zijn behalve verzoeker zelf.

De medische (psychologische en psychische) toestand van verzoeker werd echter op geen enkele manier in acht genomen tijdens deze vermeende "woonstcontrole" (quod non).

Bovendien heeft verzoeker GEEN kennis van de Nederlandse taal en spreekt hij AMPER Engels / Frans. Aldus de kennis van de instelling, was er GEEN tolk aanwezig bij de vermeende woonstcontrole.

Hoe er dan zelfs maar aan verzoeker gevraagd zou zijn om enige documenten voor te leggen - als verzoeker hiertoe mentaal/psychisch al in staat zou zijn (quod non) - is dan ook manifest onduidelijk.

Verzoeker verwijst voor zijn geestestoestand naar het standaard medisch formulier, zoals bijgevoegd bij de oorspronkelijke aanvraag.

Bovendien dient in acht genomen te worden dat verzoeker in eerste instantie ook onder het gedwongen statuut - op aanvraag van de politiediensten zelf nota bene (!) - was opgenomen in de instelling.

Hieruit blijkt des te meer dat de medische toestand van verzoeker een zeer cruciaal element is inzake en dat dit door de betrokken politiediensten én verwerende partij op geen enkele manier in acht is genomen bij het uitvoeren van de vermeende woonstcontrole.

Er kan geen sprake zijn van een werkelijke woonstcontrole indien 1. De persoonlijke begeleiding van de kwetsbare verzoeker niet eens op de hoogte was, 2. Verzoeker niet zelf over zijn documenten kan/mag beschikken gelet op zijn geestestoestand en 3. Er bij de politiediensten niemand aanwezig was die op een degelijke manier kon communiceren met verzoeker.

In de bijgevoegde documenten bij het oorspronkelijk verzoekschrift is een geboorteakte gevoegd. Deze wordt nogmaals afzonderlijk gevoegd in huidige procedure onder stuk 3.

Zoals eerlijk vermeld in het verzoekschrift is dit op heden het enige identiteitsdocument waarover verzoeker (in concrete: zijn persoonlijke begeleiding) over beschikt. Zoals vermeld was verzoeker in eerste instantie als 'John doe' opgenomen in de psychiatrische instelling.

Uit de bovenstaande argumenten blijkt alleszins zéér duidelijk dat verwerende partij absoluut geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde documenten enerzijds en de specifieke kwetsbare situatie waarin verzoeker zich bevindt anderzijds, en zij daardoor manifest haar materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel dan wel minstens de artikelen 9 en 9ter Vw. heeft geschonden.

Er bestaat bovendien een zeer kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de beslissing onderbouwen (géén argumenten in werkelijkheid) en het dispositief van de bestreden beslissing, waardoor het redelijkheidsbeginsel eveneens geschonden is.

Bijgevolg is de bestreden beslissing manifest in strijd met artikel 9 en art. 9ter Vreemdelingenwet en dient deze te worden vernietigd."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

[...]

Volgens artikel 9ter, §3, 1° en 2° van dezelfde wet verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk "1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat; 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;"

Deze laatste bepaling is de rechtsgrond van de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft ter zake vastgesteld, enerzijds, dat verzoekende partij als identiteitsdocument, een Somalische geboorte-akte zonder handtekening of stempel, heeft toegevoegd aan zijn 9ter aanvraag zoals dat is vereist in artikel 9ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Anderzijds wijst de verwerende partij erop dat verzoeker niet heeft ingeroepen vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen conform artikel 9ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet en bij de woonstcontrole door de politiediensten verzoeker zijn geboorteakte niet kon voorleggen.

Verzoeker heeft bij zijn 9ter aanvraag een schrijven dd. 23/3/2023 toegevoegd waarbij als naam wordt vermeld [M.F.H.], de raadsman van verzoekende partij vermeldt dit ook in zijn 9ter aanvraag. Uit het schrijven van het psychiatrisch centrum Sint-Hiëronymus leiden we af dat verzoeker er aanvankelijk werd opgenomen als John Doe. Dat er vingerafdrukken werden afgenomen maar dat deze geen resultaat gaven en dat er lange tijd verwarring is geweest over zijn identiteit. Blijkbaar hebben ze de ambassade gecontacteerd en die heeft hen een geboorteakte overgemaakt, de geboorteakte bevat geen handtekening noch een stempel! Verzoeker is niet gekend bij Fedasil en het terugkeerloket.

Op 27 mei 2023 heeft de lokale politie van Sint-Niklaas een woonstcontrole uitgevoerd op het gegeven adres en hieruit is gebleken dat verzoeker geen identiteitsdocument kon voorleggen. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat de documenten van verzoekende partij bij de begeleidster zijn en deze niet op de hoogte was van het bezoek van de politiediensten.

De woonstcontrole is uitgevoerd op het gegeven adres in de 9ter aanvraag, met name Dalstraat 84A in Sint-Niklaas.

De voorgelegde geboorteakte laat niet toe om de fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker, daarnaast is de geboorteakte niet ondertekend en bevat het geen stempel en daarbovenop heeft verzoeker zijn originele geboorteakte niet kunnen tonen aan de politieagenten!

Artikel 9ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt weliswaar dat verschillende bewijselementen kunnen worden voorgelegd ten bewijze van de identiteit, op voorwaarde, onder meer, dat minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°, met name dat het toelaat de kwetsieuze fysieke band vast te stellen. Het wordt niet betwist dat een dergelijk element niet voorligt. Gelet op de duidelijke bewoordingen van de door de verwerende partij toegepaste wettelijke bepalingen, kan verzoeker niet staande houden dat ze zouden zijn geschonden en evenmin dat het Grondwettelijk Hof er een andere draagwijdte aan zou hebben gegeven. Immers blijkt het volgende: In het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 had het Grondwettelijk Hof gesteld dat het onderzoek naar de vraag welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. Gelet op die doelstelling achtte het Hof het niet noodzakelijk dat een identiteitsdocument zou worden voorgelegd maar werd geoordeeld dat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene. (B.5.2. en B.5.3.)

Nadat het Hof had vastgesteld dat het toen vigerende artikel 9ter van Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schond doordat het niet toestond dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument, werd het bedoelde artikel 9ter vervangen bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I). Uit de parlementaire voorbereiding van deze wet blijkt dat de wetgever een antwoord op het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof wou formuleren door de procedure volgens welke de vreemdeling zijn identiteit op rechtsgeldige wijze kan aantonen, te verduidelijken. Aldus zou voortaan niet enkel meer rekening worden gehouden met een « identiteitsdocument », met name een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit van de vreemdeling afdoende blijkt (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53- 0771/001, p. 145). (GwH 82/2012, B.13.1

Thans is het de aanvrager dus toegestaan om óf een identiteitsdocument – i.e. een nationaal paspoort of een identiteitskaart – over te leggen óf een bewijselement dat voldoet aan de in artikel 9ter, §2 opgesomde voorwaarden. Nu het voorleggen van een identiteitsdocument in de zin van de Vreemdelingen-wet niet langer een dwingende ontvankelijkheidsvoorwaarde is, valt niet in te zien welk belang verzoeker erbij zou hebben dat hem ook de mogelijkheid zou worden verleend om aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid is om een dergelijk document in België te verwerven. Immers wordt de aanvrager van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in de gelegenheid gesteld om zijn identiteit en nationaliteit ook op een andere wijze aan te tonen zonder dat hij daarbij eerst voorafgaandelijk moet aantonen dat hij niet beschikt over een identiteitsdocument en er zich geen kan verschaffen in België.

In de mate, verder, dat verzoekers argumentatie erop aan stuurt dat hij ook niet in de mogelijkheid is om middels de andere bewijselementen, voorzien in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet zijn identiteit aan te tonen, moet erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in het arrest 82/2012 heeft herhaald dat, om misbruiken en fraude tegen te gaan, het niet onredelijk is te eisen dat de vreemdeling die een machtiging tot verblijf om medische redenen vraagt zijn identiteit en nationaliteit aantoont, nu moet kunnen worden bepaald of er in het land van herkomst van de betrokkene geen adequate behandeling bestaat. (B.26.1) en de vreemdeling die een machtiging tot verblijf om medische redenen aanvraagt, op dat vlak in beginsel niet met bijzondere moeilijkheden wordt geconfronteerd. (B.26.4)

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij een verkeerde of kennelijk onredelijke toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, §3, 1° van de Vreemdelingenwet.”

3.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet als rechtsgrond om deze beslissing te kunnen nemen. Voormelde bepaling laat verweerder toe om een aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden als onontvankelijk af te wijzen *“indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat”*.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd bij aange-tekend schrijven werd overgemaakt en dat in deze aanvraag duidelijk zijn verblijfplaats in het Rijk wordt aangegeven. Er wordt immers uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker, omwille van zijn geestesgesteldheid, gedwongen werd opgenomen in het psychiatrisch centrum Sint-Hiëronymus te 9310 Sint-Niklaas, Dalstraat 84A. Het feit dat verzoeker ook effectief op het door hem opgegeven adres verblijft wordt bevestigd in een politieverslag betreffende een controle die op 27 mei 2023 werd doorgevoerd. Deze vaststellingen laten de Raad enkel toe te concluderen dat artikel 9ter, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet in casu niet kon worden gebruikt om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk af te wijzen. De determinerende overweging in de bestreden beslissing dat verzoekers verblijfsaanvraag niet het adres van zijn effectieve verblijfplaats vermeldt is incorrect.

De verdere toelichting in de bestreden beslissing dat verzoeker tijdens een politiecontrole op het door hem opgegeven verblijfsadres niet in staat was om een origineel identiteitsdocument aan te brengen laat de Raad niet toe tot het besluit te komen dat in voorliggende zaak toepassing kon worden gemaakt van de in de bestreden beslissing aangegeven wetsbepaling. Artikel 9ter, § 3, 1° van de Vreemdelingen-wet bepaalt immers niet dat een aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk kan worden afgewezen indien de aanvrager bij een controle geen origineel identiteitsdocument kan voorleggen.

Verweerders betoog in zijn nota met opmerkingen dat artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet als rechtsgrond werd aangevoerd mist feitelijke grondslag. Zijn uiteenzetting omtrent de vereisten waaraan een identiteitsdocument in de zin van artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet dient te voldoen en betreffende de mogelijkheid om te worden vrijgesteld van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen is in casu dan ook volstrekt irrelevant.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat verweerders overweging dat *“is gebleken dat betrokkenen geen origineel identiteitsdocument kan voorleggen”* – wat, zoals reeds gesteld, niet toelaat vast te stellen dat in casu de bepaling van artikel 9ter, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet nuttig kan worden aangewend om verzoekers verblijfsaanvraag af te wijzen – geen volledig correcte weergave is van de bevindingen die zijn opgenomen in het politieverslag inzake de adrescontrole op 27 mei 2023. In dit verslag schrijft een wijkinspecteur immers: *“Betrokkene zou niet beschikken over identiteitsstukken. Ik zal*

volgende week eens passeren bij de sociale dienst die u eventueel een kopie kan mailen." Hieruit kan enkel worden afgeleid dat verzoeker, die zoals gesteld gedwongen is opgenomen in een psychia-trisch centrum, bij de adrescontrole zelf geen identiteitsstukken kon voorleggen, doch dat er schijnbaar wel identiteitsstukken waren "bij de sociale dienst". Verzoekers raadsman voegde bij de aanvraag om machtiging tot verblijf daarenboven een kopie van een document met foto en identiteitsgegevens dat, blijkens de vermeldingen erop, werd afgegeven door de Somalische ambassade te Brussel. Verweerder maakt ook melding van dit identiteitsdocument in zijn nota met opmerkingen. In de mate dat verweerder lijkt te willen stellen dat voormeld stuk niet kan worden aanvaard omdat het geen handtekening of stempel bevat moet worden geduid dat deze argumentatie niet kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing en hoe dan ook geen verband houdt met de ingeroepen rechtsgrond.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid en dat werd uitgegaan van een incorrecte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt aange-toond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2023 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN G. DE BOECK